

nosti, kde advokát, vystupuje jako práva znalý zmocněnec stran, převzal na sebe závazek obstarávati záležitosti a zájmy věci jemu svěřené se zvýšenou kautelou bezpečnosti (bezelstnosti a poctivosti), správnosti a svědomitosti (rozh. čís. 175 dis. Sb. n. s.). Tím, že obviněný jednal proti zákonnému zákazu, zlehčil sice čest a vážnost stavu (rozh. Ds V 3/14, Gerichtshalle 1914, str. 408), ale neporušil takto povinnosti povolání.

Pokud obviněný ovšem — třeba v poměru ke svému budoucímu klientovi — nedbal všeobecné povinnosti vytčené v druhém odstavci § 10 adv. ř. (k zachování bezelstnosti a poctivosti), je porušení této povinnosti právě podle §§ 2 a 39, odst. 2 kárn. stat. zase jen předmětem a podstatou kárného přechinu zlehčení cti a vážnosti stavu a nelze je proto zároveň kvalifikovati za přechin porušení povinnosti povolání, pokud se příslušné jednání nepřičií určité povinnosti advokáta v užším slova smyslu (rozh. čís. 96 dis., 231 dis. Sb. n. s.).

Napadený kárný nález je proto pochyben jen potud, pokud druhou úmluvu obviněného (*pactum de quota litis*) podřadil též pojmu porušení povinnosti povolání. Bylo proto odvolání obviněného vyhověti jen v tom směru, že se vylučuje zmíněná druhá kvalifikace jeho jednání.

### Čís. 332 dis.

Věcnou odpovědnost za kárný přechin zakládá již okolnost, že se obviněný dopustil činu jako kandidát advokacie; formálním předpokladem pro zahájení řízení je však, aby byl obviněný zapsán v seznamu kandidátů advokacie i v době, kdy kárné radě dojde oznámení o jeho činu.

Nelze zavést kárné řízení, nebyl-li obviněný zapsán v listině kandidátů advokacie ani v době oznámení, ani později.

Příslušnost kárné rady stíhati koncipienta nepomíjí však tím, že obviněný v době vydání kárného nálezu byl již vymazán ze seznamu kandidátů advokacie (vzdav se své služby).

(Rozh. ze dne 20. září 1937, Ds I 26/37.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie vyhověl stížnosti návladního komory do usnesení kárné rady advokátní komory ze dne 1. února 1937, Dis 5/34 a Dis 240/33, jímž tato vyslovila, že se kárné řízení proti Dr. A., bývalému kandidátu advokacie, zastavuje a že kárná rada je v těchto případech nepřislušná, zrušil toto usnesení a vrátil tyto věci téže kárné radě, aby o nich jednala a znovu rozhodla; zamítl však stížnost návladního komory do stejného usnesení jmenované kárné rady z téhož dne, pokud jde o kárné věci Dis 158/34, 289/34 a 314/34.

## D ů v o d y:

Napadeným usnesením rozhodla kárná rada v disciplinárních věcech Dis 240/33, 314/34, 158/34, 289/34 a 5/34, že se kárné řízení proti Dr. A. jakožto bývalému kandidátu advokacie zastavuje, poněvadž obviněný nebyl již v době tohoto rozhodnutí, t. j. dne 1. února 1937, zapsán v seznamu kandidátů advokacie a kárná rada je prý tudíž nepřislušná. V důvodech zjišťuje kárná rada, jak nesporně, že obviněný byl dne 23. dubna 1934 ze seznamu kandidátů advokacie vymazán a že poté nebyl již k zápisu přihlášen.

Z ustanovení §§ 2 a 3 kárn. stat. vyvozuje kárná rada, že se její působnost, co se týče kandidátů advokacie, vztahuje jen na takové osoby, jež jsou i za řízení v uvedeném seznamu zapsány. Nelze prý pokračovati v řízení proti osobě disciplinární moci stavovské již nepodléhající. Podle názoru kárné rady má prý tento názor oporu i v ustanoveních § 34, posl. odst., adv. řádu, § 131 služ. pragm. a § 29 c. ř. s.

Proti tomu namítá stížnost zástupce komory, že pro otázku, zda je založena pravomoc kárné rady, rozhoduje jediné doba, kdy byl kárný delikt spáchán. Byl-li vinník v této době zapsán v seznamu kandidátů advokacie, stačí to podle názoru stížnosti pro založení pravomoci kárné rady, aniž prý má na to vliv otázka, zda a kdy byl pak obviněný ze seznamu kandidátů advokacie vymazán.

Ani ten ani onen názor nelze v takové povšechnosti pokládati za správný.

Kárný soud odvolací neshledává důvodu, aby se odchýlil od stanoviska vysloveného v rozhodnutí čís. 233 dis. Sb. n. s., že rozhodovati o kárném deliktu kandidáta advokacie přísluší kárné radě a že její kompetence a pravomoc nepomíjí, i když v době vydání kárného nálezu obviněný již nebyl advokátním koncipientem. Možno dodati, že by se přičilo zásadám kárné odpovědnosti a kárné pravomoci, kdyby se mohl vinník průběhem kárného řízení podle platných předpisů příslušným úřadem řádně zavedeného dalšímu řízení a své odpovědnosti vyhnouti prostě tím, že ze služby vystoupí. Nemluví proti tomu, nýbrž naopak tomu nasvědčují ustanovení § 34, odst. 2 adv. ř. a § 84, odst. 3 služ. pragm., takže se kárná rada neprávem dovolává prvního ustanovení pro svůj opačný názor. Kandidátu advokacie nelze ovšem zabrániti, aby se za kárného řízení vzdal své služby, a nelze ho přinutiti k tomu, aby ve svém služebním poměru setrval až do skončení kárného řízení. Tomu by byla na závalu celá povaha koncipientského poměru. Leč právě proto musí se pak uvedené zásadě zjednati průchod aspoň tím, že výmaz ze seznamu kandidátů advokacie nemůže míti vliv na další řízení. Uvedená okolnost může sice míti význam pro otázku, zda lze vykonati tresty, jež § 12 kárn. stat. stanoví, je však bez významu pro výkon soudnictví samotného (viz Lohsing, Oesterreichisches Anwaltsrecht, str. 350, 351).

Neprávem se dovolává napadené usnesení ustanovení § 131 služ. pragm., vztahujícího se jen na případ úmrtí úředníka, kde by ovšem pokračování v řízení nemělo smyslu.

Co chce kárná rada pro souzenou otázku vyvoditi z ustanovení § 29 c. ř. s., nelze z příslušných vývodů napadeného usnesení seznati. Je-li snad míněno ustanovení § 28, odst. 2 c. ř. s., podotýká se, že stanovisko kárné rady nemá ani v tomto ustanovení opory, když toto ustanovení mluví jen o vlivu škrtnutí advokáta ze seznamu advokátů na procesní řízení.

S druhé strany nelze však přehlížeti ustanovení § 26, odst. 1 kárn. stat., podle něhož kárnou moc vykonávati přísluší kárné radě oné advokátní komory, u níž jest obviněný v době, kdy se učiní oznámení, zapsán do seznamu kandidátů advokacie (rozh. Ds II 15/23). Tato úprava příslušnosti má za nezbytný předpoklad zásadu, že nelze pro kárný delikt stíhati toho, kdo se sice provinil jakožto advokátní kandidát, ale poté, a to ještě před učiněním oznámení u kárné rady, bude vymazán ze seznamu kandidátů advokacie, neboť v takovém případě by pravomoc k projednávání té které věci nepříslušela **ž á d n é k á r n é r a d ě**.

Z toho, co předesláno, vysvítá tudíž, že věcnou odpovědnost za kárný přečin zakládá již ta okolnost, že se vinník dopustil činu jakožto advokátní kandidát, že je však formálním předpokladem pro zahájení řízení, že vinník je v seznamu kandidátů advokacie zapsán i v době, kdy dojde oznámení o jeho činu kárné radě, že kárné řízení nelze proto zavést, nebyl-li obviněný v době oznámení ani později zapsán v listině kandidátů advokacie a že ovšem nic nebrání tomu, aby řízení, jež z uvedeného důvodu v době oznámení nelze zavést, bylo zahájeno později, jakmile se pachatel vrátí do koncipientské služby, jíž se dříve vzdal.

V souzeném případě jest uvedeným usnesením jako nesporné zjištěno a není ani stížností zástupce komory nikterak napadeno, nebo vůbec vzato v pochybnost, že obviněný byl dne 23. dubna 1934 vymazán z listin kandidátů advokacie.

Ze spisů dále vysvítá, že kárné radě došlo oznámení ve věci Dis 240/33 dne 4. července 1933, ve věci Dis 314/34 dne 17. září 1934, ve věci Dis 158/34 dne 23. dubna 1934, ve věci Dis 289/34 dne 19. července 1934, a ve věci Dis 5/34 dne 5. ledna 1934.

Kárná rada proto pochybila, pokud se prohlásila nepříslušnou ve věcech Dis 240/33 a Dis 5/34 a pokud řízení v těchto věcech zastavila, neboť podle toho, co dovozeno, je v těchto věcech na kárné radě, aby v řízení pokračovala nezávisle na tom, že obviněný byl po dojití oznámení vymazán z listiny kandidátů advokacie. V tomto směru bylo tudíž důvodné stížnosti vyhověti.

Naproti tomu nelze jí vyhověti, pokud jde o ostatní věci, neboť tu nebyl obviněný v době, kdy došlo kárné radě oznámení, již advokátním kandidátem. To platí najmě i o případě Dis 158/34, kde spadá dojití

oznámení kárné radě a výmaz obviněného ze seznamu kandidátů advokacie v týž den, když ani zde nelze dokázat, že obviněný byl ještě v době oznámení jako advokátní kandidát v seznamu advokátní komory v Praze zapsán.

Je ovšem samozřejmo, že ani v těchto případech nejde o zastavení rázu definitivního, nýbrž jen po případě přechodného, neboť jakmile obviněný zase bude zapsán do seznamu kandidátů advokacie, nebude závady proti pokračování v řízení proti němu.

### Čís. 333 dis.

**Advokát nesmí vybočiti v odvolání z mezí věcné kritiky rozsudku, vedené formou slušnou a klidnou a dbající náležitě úcty k soudu.**

**Je proto přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu, vytkl-li advokát v odvolání proti rozsudku soudci formou osobně proti němu zahrocenou rozhodování nevěcné, neobjektivní a předpojaté.**

(Rozh. ze dne 25. října 1937, Ds II 26/37.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie vyhověl odvolání návladního advokátní komory z nálezu kárné rady advokátní komory, jímž byl obviněný advokát zproštěn kárného přečinu zlehčení cti a vážnosti stavu, a změnil napadený kárný nálezn v ten smysl, že uznal obviněného advokáta vinným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu, jehož se dopustil tím, že v trestní věci proti němu u okresního soudu v N. vedené v odvolání podaném do rozsudku tohoto soudu použil slov: »Já hájím skromný názor, že rozsudek pana soudce je trochu náhlý, jelikož on se těmito otázkami vůbec nezabývá a dle zásady »někdo to musí odnést« mne klidně odsoudil.«

### Z d ů v o d ů :

Rozčlenivši pozastavený obrat, použitý obviněným v provedení odvolání do rozsudku okresního soudu v N., ve dvě části, zprošřuje kárná rada obviněného proto, že obě části inkriminované věty byly odůvodněnou kritikou rozsudku a že obviněný sledoval jedině cíl, potírati účelně tento rozsudek a nikoli urážeti soudce. Kritika rozsudku byla podle odůvodnění kárného nálezu oprávněná, ježto okresní soud neprovedl z úřední moci důkazy potřebné k usvědčení obviněného a nesprávné odůvodnění rozsudku, jímž byl obviněný uznán vinným přestupkem podle zákona o ochraně cti, mohlo v něm vzbuditi dojem, že soudce vycházel ze zásady, že v soukromožalobních věcech je na obžalovaném, aby dokázal svou nevinu.

Tomuto odůvodnění vytýká odvolání právem nedostatečné a vadné posouzení právní. Lze ponechat stranou vývody kárného nálezu, pokud